

Sygn. akt V KZ 58/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie A. K.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 sierpnia 2013 r.

zażalenia A. K. na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 27 czerwca 2013 r., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 13 lipca 2009 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 10 marca 2009 r.,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazany A. K. sporządził własnoręcznie wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 13 lipca 2009 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 10 marca 2009 r. Jednocześnie pismem z dnia 30 października 2012 r. zwrócił się do Sądu Apelacyjnego o wyznaczenie mu adwokata z urzędu w postępowaniu wznowieniowym. Zarządzeniem z dnia 19 listopada 2012 r., Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, na podstawie art. 78 § 1 k.p.k. wyznaczył wnioskodawcy obrońcę z urzędu w osobie adw. H. K., w celu zbadania podstaw wznowienia postępowania i ewentualnego sporządzenia oraz podpisania wniosku lub złożenia oświadczenia przewidzianego w art. 84 § 3 k.p.k. Wyznaczona

obrońca z urzędu w opinii z dnia 8 marca 2013 r., stwierdziła brak podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W dniu 19 marca 2013 r. A. K. w trybie art. 120 § 1 k.p.k. został wezwany do złożenia w terminie 7 dni wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata z wyboru, pod rygorem odmowy przyjęcia jego wniosku. Zarządzenie to doręczono skazanemu wraz z opinią obrońcy z urzędu w dniu 6 maja 2013 r.

Natomiast zaskarżonym zarządzeniem, po bezskutecznym upływie określonego terminu, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez A. K., wobec nieuzupełnienia w terminie wspomnianego braku formalnego wniosku.

W wywiedzionym zażaleniu skarżący odnosząc się do *meritum* sprawy i wskazując na konieczności przeprowadzenia dodatkowych dowodów podkreślił, że wyznaczona obrońca nie wywiązała się należycie ze swojego pobieżnie analizując dokumenty zgromadzone w sprawie. W związku z tym wniósł o wyznaczenie mu nowego obrońcy, który bardziej wnikliwie przeanalizuje występujące w tej sprawie podstawy wznowieniowe. Nadto podkreślił, że jest pozbawiony wolności i nie wykonuje pracy zarobkowej, a tym samym nie ma możliwości finansowych wynajęcia adwokata do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. W konkluzji wniósł on o wnikliwe rozpoznanie jego sprawy Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 545 § 2 k.p.k. jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt III KZ 67/12, LEX nr 1220908, wyraził pogląd, że obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Słowo "powinien" jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w tym przepisie. Takiej interpretacji art. 545 § 2 k.p.k. autor zażalenia nie kwestionuje, podnosząc jedynie, że nie jest w stanie wyłożyć kosztów związanych z realizacją przymusu adwokackiego. Skarżący jednak nie dostrzega, że miał już wyznaczonego obrońcę z urzędu, który nie stwierdził podstaw do wznowienia

postępowania, o czym skazany został w odpowiedniej formie poinformowany. Oznacza to, że Sąd nie miał obowiązku wyznaczania skazanemu kolejnego obrońcy, który zgodnie z oczekiwaniami A. K. złożyłby wniosek o wznowienie postępowania, albowiem prawo do obrony skazanego, który wykazał niemożność poniesienia kosztów obrony bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny (art. 78 § 1 k.p.k.), zostało zrealizowane przez jednokrotne przyznanie - z urzędu - obrońcy dla wykonania określonej czynności procesowej objętej przymusem adwokackim (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872, z dnia 27 kwietnia 2011 r., III KZ 20/11, LEX nr 811870, z dnia 30 maja 2012 r., IV KZ 30/12, Biul.PK 2012/6/51). W tej sytuacji podniesione w zażaleniu argumenty dotyczące pobieżności opinii dotychczasowego obrońcy nie mogły skutkować uchyleniem zaskarżonego zarządzenia, albowiem obrońca w postępowaniu wznowieniowym ma zgodnie z treścią art. 84 § 3 k.p.k. pozycję autonomiczną i sędziowie wykonujący czynności okołowznowieniowe nie są uprawnieni do oceny poglądu prawnego wyrażonego w opinii sporządzonej przez obrońcę z urzędu. Natomiast w zaskarżonym zarządzeniu wykazano, że w odniesieniu do skazanego zostały zrealizowane standardy rzetelnego procesu, o czym przekonuje ten fragment opinii obrońcy, który odnosi się do braku podstaw wznowieniowych. Zatem, w realiach niniejszej sprawy, skarżący nie zdołał podważyć prawidłowości podejmowanych w tym postępowaniu czynności procesowych.

Dlatego też orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.